

Mihai CĂLIN:

„Vreau să lucrez.

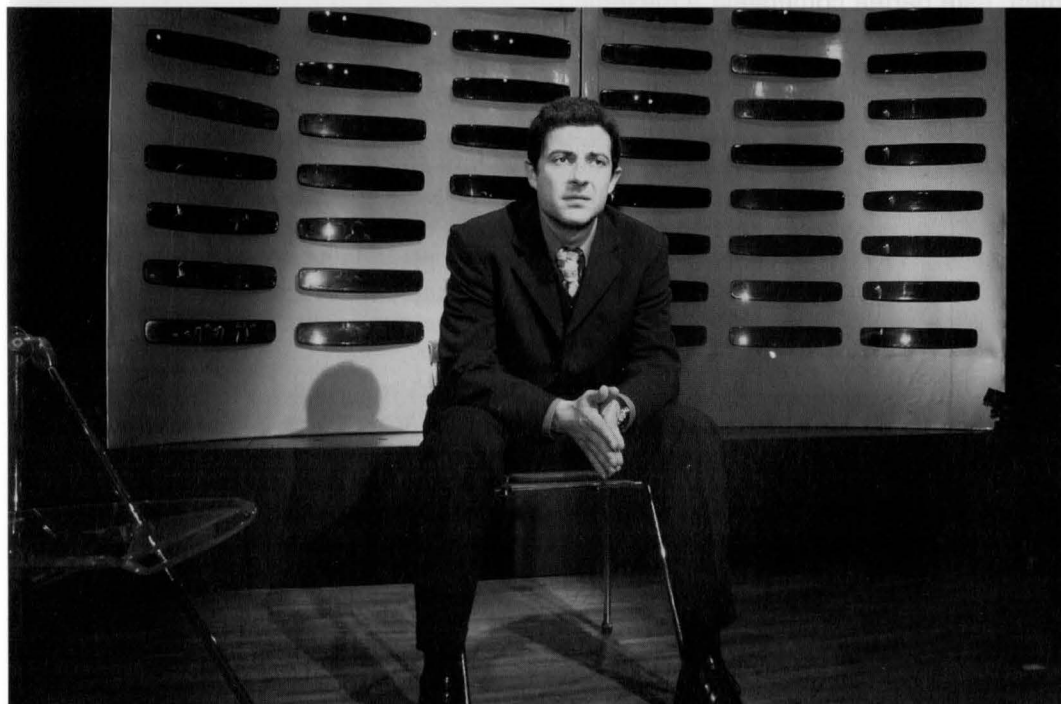
Vreau să fac lucruri interesante”

Liana ORNEA: *Mihai, dă-mi voie să încep abrupt. În acest moment al carierei tale, ești mulțumit de ceea ce ai realizat până acum?*

Mihai CĂLIN: Sunt foarte mulțumit de viața mea. Mai ales de viața personală. Sunt căsătorit, am un băiat de 4 ani și opt luni. Iar de viața profesională nu pot să mă plâng. Am jucat foarte mult în acești ani. Și la Național și în alte părți. E adevărat că în ultima vreme, sincer să spun, aș avea nevoie de altceva, adică de niște roluri mai provocatoare. Poate că cincisprezece ani la Național e prea mult, poate e nevoie de o schimbare; dar nu pot să spun că vreau să plec la „Bulandra” sau la Mic, nu îmi doresc așa ceva. Actoria, văzută nu ca meserie, ci ca artă ține de niște întâlniri providențiale.

L.O.: *Deci, de fapt, aștepti „o întâlnire”.*

M.C.: Da, ceva nou. Vreau să lucrez. Vreau să fac lucruri interesante, care să mă solicite. Vreau să fiu solicitat, nu lăsat în pace, să-mi iau salariul și atât. Pe de altă parte, nu am frustrări că nu joc în fiecare seară. Nu mă plâng. Sunt mulțumit cu cele trei spectacole ale mele (*Neînțelegera*, *A patra soră* și *O noapte furtunoasă*), doar că s-au cam

În *Bash* de Neil LaBute

început, le joc de ceva vreme și la un moment dat vrei să faci ceva nou. Dar dacă nu mi se întâmplă încă, nu-i nimic. Viața merge mai departe. De fapt, „marea întâlnire” poate apărea la orice vârstă.

L.O.: *La un moment dat, jucai la Teatrul Act.*

M.C.: Da, a fost un episod foarte interesant. Am jucat în două spectacole la Teatrul Act, în *La țară* de Martin Crimp, în regia lui Peter Kerek, și în *BASH* de Neil LaBute, în regia lui Vlad Massaci. Dar de vreo doi ani nu s-au mai jucat.

L.O.: *Popularitatea, însă, vine prin televiziune...*

M.C.: Fără îndoială că și acum ca și în anii '80 sau '70, televiziunea îți face saltul către popularitate, pentru simplul fapt că într-o seară ești văzut de câteva sute de mii de oameni. Și, evident, perioada în care prezentam jocuri și concursuri la PRO TV a însemnat începutul popularității. Apoi, a fost o perioadă de cinci ani în care nu am mai făcut televiziune, pentru că în acea vreme lucram foarte mult în teatru: *Noaptea furtunoasă*, *Scrisoarea pierdută*, *Nunta lui Krecinski*, *Numele trandafirului*, *Tache, Ianke și Cadâr*, *Cotletele*. Între 2000 și 2005 am jucat în șase-șapte spectacole; aveam cam 170 de reprezentații pe stagiune. Eram în priză, îmi plăcea foarte tare ce făceam și nu mă interesa televiziunea, chiar dacă mai aveam oferte din când în când. Când am primit oferta pentru serialul de televiziune, eram într-o perioadă mai puțin fericită în teatru. Nu repetam nimic nou. Jucam doar în trei spectacole și aveam timp să filmez. Am acceptat și din rațiuni financiare, bineînțeles. Mie nu mi se pare nicio rușine să faci un serial TV sau o telenovelă (e adevărat, contează și ce faci, nu poți să faci chiar orice). Sosise un moment în care am considerat că trebuie să fac asta pentru viața mea, pentru familia mea, pentru o existență decentă. Și asta face parte din meseria mea, este partea comercială a meseriei.

L.O.: *E și o amăgire pentru golul din teatru?*

M.C.: Așa sunt multe amăgiri. Nu aș putea spune că ultimele două roluri în film m-au mulțumit. Nu vreau să mă amăgesc, să-mi spun că am făcut film – deși, oricum, e mult mai bine decât o telenovelă sau un serial de televiziune.

L.O.: *Și pe scenă, și în serial, ai jucat alături de mari actori, o generație „pe cale de dispariție”. Ai simțit la ei un alt mod de abordare a meseriei? Ai înțeles ce e „special” la ei?*

M.C.: Am înțeles că, la ei, profesionalismul este captușit, mobilat de o mare pasiune. Despre asta e vorba. Pasiunea pentru teatru și pentru meseria de actor. Am jucat vreo șase ani *Tache, Ianke și Cadâr*, cred că am ajuns la trei sute de reprezentații, cu turnee cu tot. Gonța a construit spectacolul foarte solid, foarte adevărat. Era „ca-n viață”.

L.O.: *Ți-a făcut plăcere să joci în acel spectacol?*

M.C.: Mi-a făcut foarte mare plăcere, chiar dacă rolul acela nu e foarte complex. *Ionel* nu e rolul vieții mele, dar l-am jucat cu foarte mare plăcere. Mai ales când joci cu oameni care sunt adevărați pe scenă de la cap la coadă. Ei nu au fisuri, nu au momente în care se gândesc la altceva sau vor să tragă la public. Asta am învățat de la ei: să faci comedia cu cea mai mare seriozitate, să nu tragi la public. Am învățat meserie, meșteșug, care nu înseamnă doar tehnică. La un moment dat, trecea prin scenă *Ițic* (Valentin Uritescu – un alt mare actor) care își târa un picior; trebuia să fie șchiop. Se certa cu *Ianke* (Beligan) și apoi ieșea din scenă. Pe această ieșire, Beligan avea replica: „Uite la el! Uite ce econom calcă.” Lumea se uita la Beligan pe „Uite la el!”, pentru că el vorbea. Pe al doilea „uite” i-l arăta cu degetul lui *Take*, ceea ce făcea publicul să-l privească pe *Ițic* (să privească în direcția arătată cu degetul). Atunci îi revenea în raza vizuală *Ițic*, care șchiopăta. Abia atunci Beligan spunea „ce econom calcă”, atunci se declanșa râsul. Maestrul Beligan

manipula publicul, spunea cu exactitate *replica comică*, știa în ce moment să o dea. El spune că replica de comedie e ca atunci când te duci la vânătoare. Foarte precisă. Nu e haotică. Pui pușca la ochi, ochești și după aceea tragi. Nu poți să ridici pușca și să tragi. Trebuie întâi să ochești, să țintești locul, apoi trimiți „glontele”, replica, gândul tău. Dacă nu faci asta, nu nimerești.

L.O.: *Despre Gheorghe Dinică, ce poți să ne spui?*

M.C.: Liana, mă pui să-mi dau eu cu părerea despre actori ca Beligan, Dinică, Moraru... Zău că nu e cazul. Eu pot doar să-mi amintesc de timpul minunat petrecut împreună. Dinică era soiul de actor foarte implicat, extrem de implicat și foarte puțin tehnic. El mergea pe sinceritate absolută, nu pe meșteșug. Ți se poate întâmpla ca, într-o seară, să nu fii într-o dispoziție fantastică, și în acea seară să ai un anumit soi de neimplicare efectivă și afectivă pe care să o maschezi cu niște tertipuri actoricești, tehnice. Lui Dinică nu i se întâmpla așa ceva. Dinică mergea în plin, oricând, nu se menaja niciodată. Beligan este foarte cerebral; asta nu înseamnă că nu mizează deloc pe emoție. Dinică era mult mai implicat emoțional. Beligan gândește tot timpul în scenă; se gândește la situația pe care o joacă. S-a întâmplat de câteva ori, să aibă o ezitare, un lapsus. După o mică ezitare, pentru că nu găsea cuvântul acela, găsea un sinonim și ideea mergea mai departe. Nu se pierdea niciodată în vreo situație. Încă nu-mi vine să cred că domnul Dinică a plecat.

L.O.: *Turnee?*

M.C.: Am făcut multe turnee cu ei. Era o plăcere să mergi în turnee cu ei. Cum am râs cu Marin Moraru în turnee, n-am râs niciodată. În turneu, ai o altă stare, te împrietenești, vezi că această pasiune a lor pentru teatru e un mod de viață. În turneu se întâmpla ca, la un pahar de vin, să auzi tot felul de povești despre teatru, despre Vraca, Giurgu, Iancovescu, Birlic. Acum, viața în teatru e mai săracă.

L.O.: *De ce?*

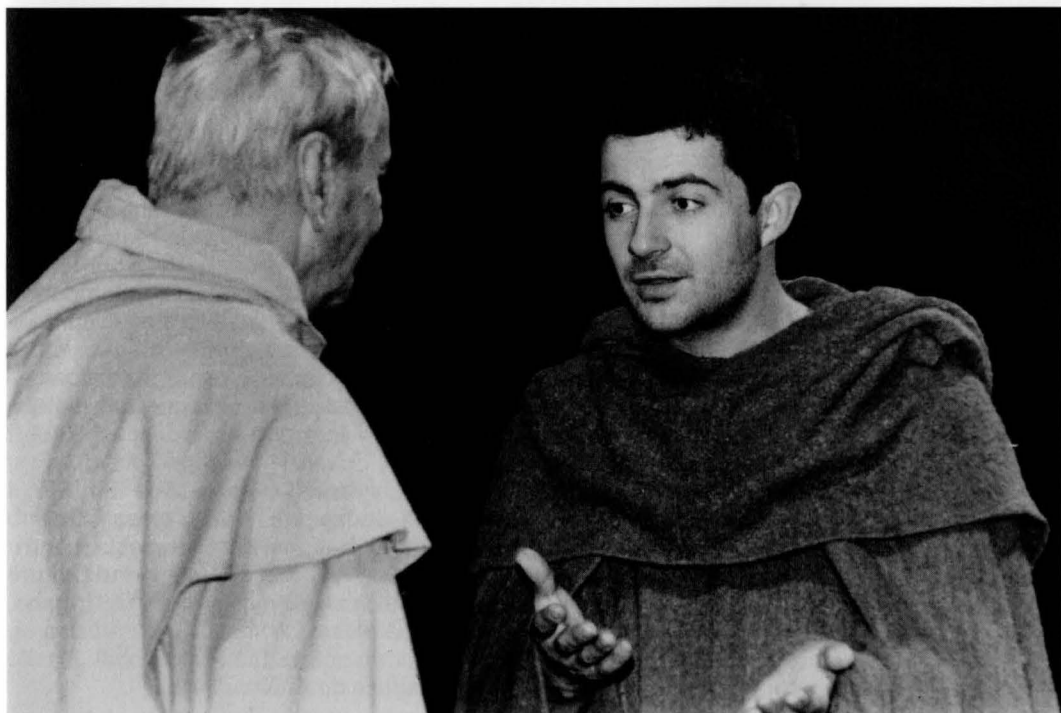
M.C.: Acum se fac foarte puține turnee. Un turneu te leagă altfel. Aici, la București, după repetiție, fiecare pleacă grăbit acasă, pentru că a doua zi dimineață are filmare sau radio sau mai știu și eu ce altă colaborare. Poate că în provincie mai este încă altfel, adică după repetiție nu pleci imediat acasă. Mi s-a întâmplat și mie prin 1992, când am fost cu clasa și cu domnul profesor Gonța aproape o lună la Piatra Neamț. Începusem la clasă o farsă populară pe care am terminat-o acolo și apoi am dat 17 reprezentații în trei săptămâni. După repetiții și după spectacole, rămâneam în barul din teatru la discuții, la taclale. Vorbeam cu actorii de acolo; pe vremea aceea mai era acolo Costică Ghenescu. Vorbeam ceva în bar, după care mergeam pe scenă, aprindeam lumina de serviciu și încercam practic ce discutaserăm mai devreme în bar. Sigur că partea esențială este lucrul cu regizorul și cu colegii în repetiții, dar, în afară de asta, se întâmplă să stăm foarte puțin împreună, pe lângă. Au și momentele acestea importanța lor, farmecul lor. Cred că e o criză, o lipsă care ține de multă vreme și în regie. Eu cred că sunt destul de puțini regizori (nu mă refer la valoarea artistică) care să fie în stare să coaguleze o echipă.

L.O.: *Ce poate face un actor care joacă în trei spectacole destul de vechi pentru ca să nu se plafoneze?*

M.C.: Să încerce să fie activ, să creeze proiecte fie în teatrul lui, fie în alte spații. Din păcate, sunt mult prea puține spații alternative în București. Sper ca în curând să lucrez ceva în regia lui Dan Tudor la Green Hours.

L.O.: *Succes! Aștept cu interes.*

A consemnat Liana ORNEA

Cu Radu BELIGAN în *Numele trandafirului* de Umberto Eco

Cu Monica DAVIDESCU în *Tache, Ianke și Cadâr* de V. I. Popa

